

[Kai Moltke.]

at sige feltet åbent endnu, og så kan jeg ikke love andet, end at vi vil se sagligt på tingene og undersøge, om forslaget giver de dårligt stillede i samfundet så meget, at vi kan forsvare at stemme for det. Men ligefrem at forlange, at jeg skal give tilsagn til en skitse, som endnu ikke er udarbejdet, og på et område, hvor ikke engang regeringen og de forligssluttende partier har kunnet enes om nogen konkret procent, det vil dog være en lidt for stor appel til min ædelmodighed og saglighed her i tinget.

Hvad angår udredningerne over, om jeg overhovedet vil være med til en vis regulering af huslejen, hvor den er urimelig, tror jeg, jeg har sagt det et par gange her i tinget. Mit standpunkt ved behandlingen af leje-loven var, at jeg ikke ville deltage i nogle af de generelle procentforhøjelser efter årstal, som tidligere var forligspartiernes politik, og det dækker stadig mit synspunkt. Derudover sagde jeg imidlertid, at jeg hellere end gerne ville være med til at sikre så meget, at husene ikke faldt ned over hovedet på folk, og jeg har også sagt, at der uden tvivl i enkelte dele af den gamle boligmasse sidder folk til så urimelig lille en leje i forhold til lejlighedens brugsværdi — også sammenholdt med nybyggeriet — at man kan snakke om visse reguleringer. Dermed er dog ikke sagt, at jeg er tilhænger af en almindelig fordobling af lejen i den gamle boligmasse, således som man kommer med det nu. Jeg sagde: lad os se vurderingen, lad os se klassificeringen efter brugsværdi, så kan vi se, hvad vi finder rimeligt eller ikke finder rimeligt, og det er jo noget andet end det, man her er enedes med regeringspartiet om.

Hvad angår boligfonden, drejer det sig jo ikke alene om, hvorvidt rentesikring for disse 12.000 lejligheder årligt giver mere eller mindre. Det drejer sig samtidig om den bedste vej til stabilisering af den nuværende misere på obligationsmarkedet, og det var i den forbindelse, jeg citerede hr. Axel Ivan Pedersens tale den 27. oktober i fjor. Heri gjorde han netop opmærksom på, at det ikke alene var et spørgsmål om at dække tredjeprioriteten, men at det betød en sådan affastning af det almindelige obligationsmarked, at kursen ville stige og den

effektive rente derfor også sikres på begge de andre prioriteter.

Nu sagde boligministeren velvilligt, at der var jo ikke flertal her i det høje ting for en sådan boligfondssikringsordning, og derfor byggede vi luftkasteller, medens de andre byggede 12.000 lejligheder til en lavere rente. Nå ja, men der kunne måske have været skaffet et flertal i det høje ting. Det er dog, efter de få oplysninger, vi overhovedet har fået om hele historien her, ingen hemmelighed, at f. eks. finansministeren et par gange har antydnet, at en konkret opsparing af penge til et statsligt boligfond på 1½-2 milliarder sikkert økonomisk ville bringe det heldigste resultat. Dermed røber jeg næppe nogen hemmelighed, og hvorfor skulle jeg så give mig til at skændes med finansministeren på dette grundlag? Spørgsmålet om boligfond er altså et spørgsmål om stabiliseringen af den krise, vi har på obligationsmarkedet.

Så kommer det sidste punkt: boligministeren forsikrer med smukke blå øjne, at rentesikringsordningen ikke på nogen måde betyder, at Nationalbanken standser sine støtteindkøb af obligationer, men at den ved siden af rentesikringsordningen sikkert vil fortsætte dermed. Jeg rejste imidlertid et helt andet spørgsmål: kan Danmarks Nationalbank fortsat købe for 1,2 eller 1,4 milliarder kr. uden dækning af statsmidler uden at fremme en inflation, som netop igen vil gøre boligspørgsmålet aktuelt? Det er ærlig talt et af de grundspørgsmål, som blev bestemmende for forligets skæbne, og som vil afgøre, hvornår vi næste gang i tinget tager boligproblemerne op til en lignende generel revision som den, vi har nu. Så skulle man måske påkalde assistance fra finans- eller økonomiministerens angående Nationalbankens planer.

(Kort bemærkning).

Axel Ivan Pedersen: Jeg har kun den korte bemærkning at gøre, at når alt det propagandistiske nu er lagt til side, er der i virkeligheden ikke så forfærdelig langt imellem hr. Kai Moltkes synspunkter og de synspunkter, som jeg har gjort gældende. Det er, synes jeg, et meget værdifuldt resultat af denne debat, og jeg vil derfor også